

מיצעד העצובים

הפגנת הכות שניסה המערך להפגין ערב הבחירות להסתדרות, הפכה לזוויה

אני שואלת אתכם, האם אנחנו נראים כמחנה של מיואשים? כמחנה שכבר גמרו איתו? שאלה גולדה מאיר מעל במה, על המידעאה שבבניין הוועד-הפועל בתל-אביב, בתום המיצעד שערך הנהגת המערך לקראת הבחירות להסתדרות. "לא!" "לא!" השיב הקהל במקהלה.

הקהל הטיב כך, שהרי היה זה קהל תומכה של גולדה, אולם לאמיתו של דבר היו המיצעד בחוצות תל-אביב, וההפגנה שלאחריו, עדות חיה לכך שהמערך הוא מחנה נואש. הניסיון להוציא את תומכי המערך לרחוב בהמוניהם, ולהוכיח שהו עדיין כוח אדיר, מגובש ובלתי-יכנע, היה עלוב למדי.

ברחבת מוזיאון תל-אביב התכנסו ביום הרביעי שעבר אנשים רבים. מן הרחבה אמורים היו לצאת במיצעד ססגוני דרך רחובות העיר אל בניין הוועד-הפועל. האנשים היו רבים, אומנם, אך הנהגת המערך ציפתה לרבים יותר, לא היתה זו התכנסות ספונטנית של המוני בית ישראל הבאים להזדהות עם מיפלגתם. זה לא היה לעומת זאת המה המקום בני-נוער רבים, וגם אלה לא היו מצעירי תל-אביב או הסביבה, שהחליטו לוותר על שינת אחר-הצהריים או על עבודה, הנוער, שהיה המרכיב האנושי השולט בצועדים, היה מורכב רובו-ככולו מצעירים שהובאו ל-

גולדה והעסקנים לוויה חתישה

מקום במשאיות מכל חלקי הארץ: נוער הקיבוצים.

רחבת המוזיאון לבשה דמות מחנה-קיי של תנועת-נוער, המוגי צעירים בחולצות כחולות, ג'ינס קצרים וסנדלים, מבוגרים כימעט שלא נראו בשטח, הצעירים התי גידו חבורות-חבורות, כל קבוצה מקיבוץ אחר, כשהם אוהבים בדיגלי האווס ובפל קאטום, הרוחק היה רב, והשרב הכבד אף הוא גרם לאווירת הנכאים.

מי שדא מזדהה, הצעירה עצמה, לעבר בית הוועד-הפועל, היתה מהירה מאד, ניכר היה שהמנהיגים, ש"דהר"ו בראש, במקשים לסיים את התהלוכה, הן שקטה מהר ככל האפשר, עשרות הסדרנים, השוטרים ואנשי-הביטחון נאלצו לרוץ כל הדרך, כדי להדביק את הקצב המהיר של ההליכה ולהישאר צמודים לראשי המערך, החום הכבד הפך את המסע המהיר לעניין צייתים של מנהיגי העבר דבק לגופם, ולעיתים תכופות היה שלפו מיטפחות כדי

למחות את הויעה מפניהם. סיוט? אולי, הפנים החתומים, וההליכה המהירה שהפכה כימעט ריצה הוכיחו שאיש איננו נהנה מן העניין.

ליד קולנוע גת הצטרפה גולדה מאיר לצועדים. חיוורת, כשימלה לבנה, המורת סבר, ההליכה המהירה קשתה עליה וכעבור זמן קצר, במרחק של שני בניינים, בפיתת רחוב בלוק, פרשה, היא בטח לא מודהה עם המערך לאורך כל הדרך, צעק מישהו בצחוק, היא נלקחת כמכונתה אל בניין הוועד-הפועל, נקודת הסיום, להמתין שם לצועדים.

המנהיגים המשיכו לצעוד ולהזיע, מדי פעם היה פעיל זה או אחר של המערך מנסה לגרור את הצועדים למחאות-כפיים.

השטחים

עניין של עיונים

כתב ה"סאנדי טיימס"

בישראל מדווח על המתרחש

בשטחים, על אפס ועל חמתם

של השולטנות

שגרירות ישראל בלונדון געשה, אנשי השגרירות וחוגים ישראליים בכירה ה-

בנין המדיקל-סנטר הסמל הניצח

ברייטת הביעו בתוקף את זעמם, אך דבר לא הועיל: העיתון הלונדוני רבי-התפוצה, סאנדי טיימס, פירסם ביום הראשון הש" בוע כתבת-ענק שהשתרעה על-פני ארבעה עמודים, ובה תיאורים מפורטים של עינוי עצירים ערביים בבתי-כלא בישראל. בכתבה נאמר, בין השאר, כי העינויים מתבצעים בשישה מרכזים בארץ: שלושה בגדה המערבית, אחד ברצועת-עזה, אחד במישטרת ירושלים, והאחרון בבסיס צה"ל בצריפין. על החקירות ממונים שירותי הביטחון, הפועלים בתאיאם עם המישטרה, את העצירים המוחזקים במקומות אלה "חוקרים" באמצעות שיטות-עינוי מתוחכמות, כמו מכות-חשמל ומכות יבשות. שאינן מותרות סימנים חיצוניים על גור פם, כך שאחרי צאתם מן הכלא ניתן יהיה להפריך כל טענה שלהם בדבר עינויים.

כתב הסאנדי טיימס בישראל, אריק מרסון, הוא האיש האחראי לכתבה ש" עוררה את זעמם של אנשי שגרירות ישראל. במשך חודשים ארוכים אסף מרסון דן חומר מפורט, והסתייע בעדויות של עשרות עצירים, סייעו לו גם המישפט-ניות של-ציה לנגר ולאח צמל.

אנשי השגרירות הישראלית בלונדון ידעו שמרסון מכין כתבה בנושא העינויים, וניסו למנוע ממערכת הסאנדי טיימס את פירסומה.

השגרירות דרשה ממערכת העיתון שלא לפרסם את הכתבה עד שתקבל הודעה רשמית של ישראל בנושא, אולם עורך העיתון, הרולד אוונס, לא נענה לדרישה זו בטענה כי ממשלת ישראל הכחישה תמיד את דבר עינויים של אסירים ביטחוניים, וכי ממילא אין הוא זקוק לאישור ישראלי רישמי כדי להדפיס כתבה כלשהי בעיתונו. השגרירות מחתה לפני העיתון על מה שכינתה "פירסום חדי-צדדי ופוגע", מבלי שהתייחסה לעובדות שפורסמו. כך נחתם פרק נוסף ביחסים העכורים בין השילטונות הישראליים לבין העיתונאי אריק מרסון.

לא התרחש? מרסון, היושב בירור-שלום מזה שש שנים ומעורה במתרחש במערכת הפוליטית של ישראל, אינו מת (המשך בעמוד 32)

סיפור של אדם שעונה

אסמלדה" שהגיעה

ר צינה כינו אותה, הגברת הלבית, נה" בגלל לוכן מיפרשה, ואומנם, האונייה אסמלדה, המבקרת עתה בנמל חיפה, מונעת עלידי מיפרשים, ורק מגוע אחד קבוע בחרטומה, אולם מתחת לשם הרומאנטי ולכיננו התמים מסתתרת רוצחת של ממש. מיפרשה לא היו צחורים אלא אדומים, אילו נצבעו כדם שנשפך במרי-תפיה, ודומה כי היתה יכולה לשוט ימים רבים בים הדמעות שקלח מעיני קורבנור-תיה.

שכן אונייה זו שימשה מחנה-עינויים בידי המישטר הציליאני, ורק באחרונה חזרה לשימוש המקורי - בית-ספר צף לצוערי הצי, המצב הגיע לידי כך, שכי-אשר מבקשים בצילה לתאר עינויים קשים, מגדירים אותם כ"עינויי אסמלדה". בכל פעם שלואיס ואגה, גבר נאה כבן 50, שומע את השם אסמלדה, לובשים פניו ארשת של כאב, ואגה, המשתלם כיום במישפטים כדי לזכות בתעודת עורך-דין ישראלי, לעולם לא ישכח מה שעבר עליו

מגל וחרב

צעירה צילאנית זו מציגה בשבוע

עון שטרן כתובת-קעקע של מגל וחרב, סמל ברית-המועצות, שטבעו בה מעניה.

על סיפונה של, הגברת הלבנה, "ב"10 בנובמבר 1973 התפוצצו 10 מיט-עני-חבלה במרכזים שונים של נמל וואל-פאראיסו", מספר ואגה, "שימשת או כי ממונה על בטחון-הפנים במחוז ציליאני זה, וכן כיועץ המישפטי במישרד-הפנים בממשלת הנשיא איינדה, תפקיד המקביל לזה של ראש הש.ב. בישראל, מהרתה למקומות הפיצוץ, בעיר הסתובבו משאיות של חיל-הים, עמוסות חיילים, שטענו כי הם מבצעים תימרון גדול, תחנת-רדיו מהתרתית, אף היא של חיל-הים, החלה